

РЕШЕНИЕ

№ 3392

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6643** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Я. Д. И., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 чрез пълномощника ѝ адвокат Е. И. С., със съдебен адрес за уведомяване и призоваване: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4 срещу Решение № 1040-21-577/09.06.2021 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена жалба с вх. № 1012-21-694/10.05.2021 г., подадена от жалбоподателката, в частта ѝ срещу Разпореждане № 214-00-10659-7 от 26.03.2021 г. и Разпореждане № 214-00-10659-8 от 13.04.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

В жалбата са наведени доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, поради което се иска неговата отмяна, като се претендират и направените по делото разноски.

В допълнение към жалбата от процесуалния представител на жалбоподателката е депозирана писмена защита, в която отново подробно са изложени аргументи, обосноваващи отмяната на обжалваното решение.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. – град, чрез процесуалния си представител юрк. В. моли оспорването да бъде отхвърлено и решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно постановено. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и с оглед изхода на спора претендира юрисконсултско такова. По делото е депозирано и писмено становище, в което

подробно са изложени съображения по същество на спора.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

По Заявление № 214-00-10659-1/07.11.2018 г. на Я. Д. И. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ /л. 150/ с приложена към него Заповед за прекратяване на трудово правоотношение /л. 151/ с [фирма], ЕИК:[ЕИК], считано от 06.11.2018 г., с Разпореждане № 214-00-10659-1 от 19.11.2018 г. /л. 148/ исканото обезщетение е отпуснато за периода от 06.11.2018 г. до 05.11.2019 г. в размер на 61.28 лв. дневно.

С оглед основанията за прекратяване на трудовото правоотношение – чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ, с Разпореждане № 214-00-10659-2 от 19.11.2018 г. /л. 147/ е спряно изплащането на отпуснатото ПОБ, считано от 06.11.2018 г., и с Разпореждане № 214-00-10659-3 от 03.01.2019 г. /л. 146/ изплащането на ПОБ е възобновено за периода от 06.12.2018 г. до 05.12.2019 г. в размер на 61.28 лв. дневно.

На 08.01.2019 г. е сключен договор на основание чл. 47, ал. 1 от ЗНЗ между Агенцията по заетостта чрез дирекция „Бюро по труда – В.“ и ТП на НОИ – С. – град, и Я. Д. И. /л. 126 и сл./. Във връзка с този договор на последната е изплатена еднократна парична сума от фонд „Безработица“ в размер на остатъка от дължимото ПОБ за периода от 08.01.2019 г. до 05.12.2019 г. – сума в размер на 14 094.40 лв.

С Разпореждане № 214-00-10659-6 от 11.01.2019 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО във вр. с чл. 47 от ЗНЗ изплащането на отпуснатото ПОБ е прекратено от 08.01.2019 г. с мотиви: „сключен договор за отпускане на еднократна парична сума от фонд „Безработица“.

Впоследствие е извършена проверка по спазването на осигурителното законодателство, във връзка с която е осъществен контрол по разходите на ДОО на осигурителя [фирма], приключил с Констативен протокол № KB-5-21-00749575/29.04.2020 г. /л. 54 и сл./.

Установено е, че [фирма] е регистрирано на 14.12.2016 г. с едноличен собственик на капитала и управител В. М. В., ЕГН: [ЕГН] и със седалище в [населено място], [улица], ет. 1. Констатирано е, че предметът на дейност на дружеството е извършване на стопанска дейност, вътрешна и външна търговия, покупка на стоки и други вещи с цел да ги продаде в първоначален, преработен или обработен вид, дизайн, комисионна, консултантска, спедиторска, складова и лизингова производствена и предприемаческа дейност, превоз на пътници и товари в страната и чужбина със собствен или нает транспорт, управление на активи, финансови обосновки и анализи, изготвяне на бизнес проекти и бизнес оценки, търговско представителство и посредничество на местни и чуждестранни лица в страна и чужбина, бижутерия, автосервизна дейност, авточасти, доставка на информация, интернет каталози, разработване, дизайн и поддръжка на интернет страници, електронни услуги, електронна поща, интернет хостинг, разработка на програмни продукти и системи, разработване, маркетинг и поддръжка на системи за електронна търговия, електронна търговия със стоки и услуги, публикации на обяви и съобщения, публични дискусии, разработка и поддръжка на системи за негласова комуникация, поддържане на база данни, продажба на информация, доставка на интернет, както и всяка друга дейност и

услуги, незабранени със закон.

Контролните органи на ТП на НОИ – С. – град са предприели действия за осъществяване на контакт с управителя – на адреса на седалището на дружеството са изпратени задължителни предписания за предоставяне на финансово- счетоводни документи, необходими за извършване на проверка по разходите на ДОО на дружеството, като писмото е върнато с обратна разписка „непознат“. След извършена проверка в НБД „Население“ при ГД „ГРАО“ е установено, че управителят е с постоянен адрес в [населено място],[жк], вх. В, ет. 7, ап. 21 и с настоящ адрес в [населено място], [улица], поради което е поискано съдействие от ТП на НОИ – М. за осъществяване на контакт с лицето и извършване на ревизия по делегация на [фирма], но контролните органи на ТП на НОИ – М. не са успели да осъществят контакт с лицето, като по предоставена информация от кмета на [населено място] е установено, че същото пребивава във Великобритания.

Констатирано е още, че в регистъра на трудовите договори са подадени данни от [фирма] за сключени трудови договори с 35 лица за периода от 01.11.2017 г. до 01.07.2019 г., като към момента на проверката /29.04.2020 г./ всички трудови правоотношения са прекратени. След извършена проверка в ТР контролните органи са установили, че от дружеството е публикуван ГФО за 2016 г., като за 2017 г. е подадена декларация от управителя на основание чл. 38, ал. 9, т. 2 от ЗСч, че за съответния период дружеството не е извършвало дейност /л. 173/. За 2018 г. и 2019 г. няма данни за подадени ГФО от дружеството. Установено е, че за периода от м. 11.2017 г. до момента на проверката /29.04.2020 г./ в регистър „Приходи“ не се визуализират данни за преведени осигурителни вноски.

От контролните органи на НОИ е поискана информация от ТД на НАП – С. за осъществяваната от [фирма] дейност по смисъла на ТЗ и необходимостта от наемане на лица по трудови правоотношения. В резултат на извършена проверка на дружеството от органите по приходите е констатирано, че няма доказателства за реално упражнявана трудова дейност от лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО.

В хода на проверката на органите по приходите не са представени доказателства за основната дейност на дружеството и обектите, в които същата се упражнява, информацията относно притежавани или наети търговски обекти, от които дружеството да извършва дейността си пред проверявания период, доказателства за изплащане на трудови възнаграждения е за работни места. Не са установени приходи и разходи от търговска и стопанска дейност, като единственият разход по икономически елементи се явява разход за заплати. Дружеството генерира единствено задължения за ДОО, ДЗПО, ЗО и Д., които не погасява.

Извършени са насрещни проверки на 5 лица, сред които и на жалбоподателката. Последната е предоставила копие на трудов договор № 025/21.09.2018 г. с основно месечно възнаграждение в размер на 2 600 лв. на осемчасов работен ден като експерт маркетинг; копие от трудова книжка в частта със заверен стаж в „О. Е.“ ЕОДД; заповед за прекратяване на трудовите правоотношения и фишове за изплатени възнаграждения. С оглед представените документи е констатирано, че заплатата е изплащана в брой и че жалбоподателката е работила общо 4 дни в дружеството, като през останалото време е била в болнични и основно в отпуск. Жалбоподателката е декларирала, че не е разписвала платежни ведомости за изплатени заплати, а е получавала фишове, както и че месечното си възнаграждение е получавала от Н. П. –

счетоводител, с която е осъществявала контакт по това време. Декларирала е още, че не е могла да навлезе в процеса на работа и няма информация за търговски обекти на проверяваното дружество.

Насрещна проверка е извършена и на В. М. В. – управител на дружеството. От него са изискани заверени копия на ведомости за заплати, справка за изплатени трудови възнаграждения, източници на финансиране, оборотни ведомости за периода от 01.11.2017 г. до 30.11.2018 г., оборотна ведомост и аналитичност на гр. 20 и гр. 50 към 28.02.2019 г. за [фирма]. В декларация лицето е посочило, че основната дейност на дружеството е разработка на софтуер за дигитализиране на списания, като целта на разработката била продукта да бъде презентирани пред потенциални инвеститори с цел намиране на средства за реализацията му. Именно това било наложило изработването на демо версия, за което са наети специалисти в областта, като последните са извършвали задълженията си от вкъщи. За изплащане на възнагражденията на служителите били използвани заемни средства, като заплатите били изплащани в брой. Приложено е ръководство за потребителя за софтуер за дигитализиране на списание. Съгласно представената оборотна ведомост за периода от 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г. дружеството не притежава активи и банкови сметки; средствата по сч. с-ка 151 „Получени краткосрочни заеми“ са получени през 2018 г., като не са предоставени договори и платежни документи във връзка с финансирането. Проверяваното лице е декларирало, че не предоставя оборотна ведомост за периода м. 2.2019 г. поради това, че все още прави опити за реализация на проекта. Не са предоставени заверени копия на ведомости за заплати, справка за изплатени трудови възнаграждения.

Установено е и че в ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2018 г. от [фирма] са декларирани приходи в размер на 48 830.00 лв. и разходи в размер на 47 656.75 лв., като декларираните данни не съответстват на данните от дневниците за продажби и дневниците за покупки. За 2017 г. от дружеството не е подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО. С оглед на направените констатации органите по приходите са констатирани, че няма доказателства за реално упражнявана търговска дейност от [фирма] и съответно трудова дейност от лицата, на които са направени насрещни проверки.

В периода, в който управителят на дружеството се е завърнал на територията на Република България, контролните органи на ТП на НОИ – С. – град са установили контакт с него. Същият е представил декларация, че не е назначавал лица по трудови договори в [фирма], не е прекратявал трудови договори, че от м. 07.2017 г. живее и работи в Англия и че не си спомня да е упълномощавал лица, които да представляват дружеството /л. 169 и сл./.

При извършена проверка в информационната система на НОИ се установило, че за периода от 2017 г. – 2019 г. от [фирма] са подавани без правно основание данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за 37 лица, сред които и жалбоподателката, за която са подавани данни с вид осигурен „01“ за периода от м. 09.2018 г. до м. 11.2018 г. Последната е предоставила следните сведения: работно място – „дистанционно от домашен адрес“; адрес на работното място – „за малкото време не съм полага труд, който трябваше да се осъществи от [населено място], Д. Б. 60; длъжност – „експерт маркетинг“; естество на извършваната работа – „маркетингови проучвания на пазара, но не успях да навляза в работния процес“; относно известни данни за работодателя – „контактувах само и единствено с Н. П. счетоводител“; относно данни за лица, с които е работила заедно- „не съм работила с никой заедно“, „продукта, който трябваше да се

разработва не ми беше предоставен“; размер на получаваното трудово възнаграждение: „2600 лв. бруто на каса“; други факти и обстоятелства от значение за административното производство – „госпожа Н. П. ми проведе интервюто в офиса на Ф. Н. и там подписах ТД, като чаках да ме извикат за да проведе обучение и да започна работа“.

Във връзка с установените данни за тридесет и седемте лица, сред които и жалбоподателката, контролният орган на ТП на НОИ – С. – град е издал задължителни предписания за заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО подадени без правно основание чрез [фирма] за периода от м. 11.2017 г. до м. 05.2019 г., включително и за Я. Д. И. за периода от 21.09.2018 г. до 05.11.2018 г. вкл. /л. 51 и сл./. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания са предприети действия за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО с Разпореждане № 214-00-10659-7 от 26.03.2021 г. ръководителят на осигуряването за безработица е отменил Разпореждане № 214-00-10659-1 от 19.11.2018 г. за отпускане на ПОБ и с Разпореждане № 214-00-10659-8 от 13.04.2021 г. е разпоредил отказ за отпускане на ПОБ на жалбоподателката.

Разпорежданията са оспорени от жалбоподателката по административен ред по реда на чл. 117 от КСО с жалба с № 1012-21-694/10.05.2021 г. /л. 16 и сл./ пред директора на ТП на НОИ – С. – град. Последният се е произнесъл с Решение № 1040-21-577 от 09.06.2021 г., с което е отхвърлил подадената жалба като неоснователна /л. 11 и сл./. Решението е връчено на жалбоподателката на 17.06.2021 г., видно от известие за доставяне /л. 15/.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспореното решение. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на директора на ТП- НОИ – С. – град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

Процесните разпореждания на ръководителя на осигуряването за безработица са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателката не е имала качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни основания за издаването му. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа се и информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част става ясно, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административните актове за наличие на предпоставките по чл. 54ж, ал. 2, т. 1 и чл. 54ж, ал. 1 от КСО във вр. с чл. 10 от КСО.

Разпорежданията са издадени от компетентен административен орган. Обективирани са в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са

допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата твърдения за наличието на такива. В случая не намират приложение сочените в жалбата разпоредби от АПК, тъй като липсва изрично правило в КСО, което да препраща към тях. В този смисъл не е било възможно и още повече необходимо или задължително жалбоподателката да бъде конституирана като заинтересована страна в производството по издаване на процесните разпореждания. Следва да се има предвид и обстоятелството, че изрично в КСО законодателят е предвидил, че защитата на адресата на разпореждане, с което е отказано/прекратено отпускането на ПОБ, е последваща и същата се реализира след издаването на разпореждането, а не в по-ранен момент. И по-конкретно тази защита се изразява в правото на адресата на административния акт да го оспори по административен ред пред ръководителя на териториалното поделение и ако не е доволен от постановеното от него решение, да обжалва същото по съдебен ред. С оглед изложеното и като се имат предвид установените факти по делото /че процесните разпореждания са били оспорени по административен ред; че постановеното решение е обжалвано по съдебен ред/ не може да се приеме, че жалбоподателката е била лишена от възможността си за защита. Освен това, жалбоподателката е била запозната с извършваната последваща проверка на дружеството осигурител и е взела участие в нея, като ѝ е дадена възможност да представи доказателства и да декларира обстоятелства.

Съдът намира, че твърдението на жалбоподателката, че не ѝ е била дадена възможност да представи всички доказателства, с които да установи, че е работила, е неоснователно. Част от тези доказателства са били представени още с подаване на заявлението за отпускане на ПОБ, а останалите документи – са били представени във връзка с последващата проверка на осигурителя [фирма]. Обстоятелството, че ръководителят на осигуряването за безработица е приел, че те не са достатъчни, за да установят по безспорен начин, че жалбоподателката реално е престирала труд, не означава, че не ги е взел предвид нито пък означава, че като не ги е изискал отново, е нарушил правото на защита на адресата на издадените от него административни актове.

Неоснователно е изтъкнато в жалбата, че административният орган не е направил проверка дали [фирма] е извършвало търговска дейност по време на производството по отпускане на обезщетението, макар да е разполагал още тогава със съответните правомощия и възможности в рамките на служебното начало. Следва да се има предвид, че законодателят не е предвидил времеви ограничения за извършването на проверки по спазването на осигурителното законодателство нито пък е забранил такива да бъдат извършвани след като вече е издадено и влязло в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение. В този смисъл проверките могат да бъдат и с последващ характер, както е и в случая, без да е нарушен принципът на служебното начало. Освен това, преценката за отпускане на парично обезщетение за безработица се извършва въз основа на представените документи от страна на осигуреното лице и данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО. В тази връзка ръководителят на осигуряването за безработица е осъществил своята първоначална преценка относно отпускането на ПОБ на жалбоподателката въз основа на тези данни, които по силата на нормативната уредба е бил задължен да вземе предвид. В конкретния случай обаче това не са всички данни, които са имали значение за наличието на изискуемите по чл. 54а от КСО предпоставки. Останалите данни, които са били установени в последващ

момент, или не са били достъпни за административния орган, или макар да са били достъпни /например данните относно дружеството осигурител в ТР/, не са предвидени в нормативната уредба като такива, които следва да се вземат предвид при преценка на правото на ПОБ.

Неоснователно е и релевираното възражение, че неправилно е приложена разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Изложеното стеснително тълкуване на посочената разпоредба не кореспондира на действителната воля на законодателя. Последният, ако е искал да ограничи приложението на разпоредбата единствено и само до случаите, в които заявителят представя нови документи или доказателства, е щял да стори това изрично, като точно и ясно конкретизира субекта, който може чрез действията си да доведе до изменение или отмяна на разпореждане за отпускане на ПОБ. В случая няма ограничения относно лицата, които могат да сезират административния орган, като представят нови документи или доказателства, имащи значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица. Обоснованото в жалбата стеснително тълкуване на разпоредбата не намира опора в закона и противоречи на житейската логика, тъй като не може да се разчита единствено и само на добросъвестното поведение на заявителя, доколкото същият, макар и да не е невъзможно, едва ли сам би представил документи и/или доказателства, които да доведат до постановяването на неблагоприятен спрямо него самия акт. В този смисъл няма пречка новооткритите документи и доказателства да бъдат събрани в резултат на извършена последваща проверка както от органите на НОИ, така и от органите на НАП или други органи, въпреки че вече административният орган се е произнесъл с влязъл в сила акт. Както вече беше изяснено, законодателят не е поставил темпорални ограничения относно извършването на проверка по спазването на осигурителното законодателство. Още повече, че в чл. 54ж, ал. 2 от КСО никъде не е посочено като предпоставка за изменение или отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ същото да не е влязло в сила.

Относно материалната законосъобразност на оспорения административен акт съдът взе предвид следното:

Предметът на спора в настоящото производство се свързва с въпроса дали жалбоподателката е била осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, доколкото дружеството работодател не е осъществявало дейност.

В § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО е уредена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ – физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Върховният административен съд многократно се е произнасял, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за „осигурено лице“, е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да

осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В случая вследствие на извършените проверки административният орган е направил обосновано заключение, че трудова дейност не е извършвана, следователно за жалбоподателката не е възникнало основание за осигуряване при осигурител [фирма].

Съдът намира за необходимо да отбележи, че фактът на реално осъществяваната трудова дейност следва да се докаже от жалбоподателката пълно и главно. Това е така, защото става дума за благоприятен за нея факт, от който възниква претендираното от нея право да получи ПОБ. Представените по делото писмени доказателства не са достатъчни, за да се обоснове категорично изводът за наличието на реално престиран труд по трудовия договор, сключен между Я. Д. И. и [фирма]. Това е така, защото, видно събраните в резултат на извършената проверка писмени доказателства, категорично се установява, че дружеството осигурител не е извършвало търговска дейност, а наетите в него лица – трудова такава. Дори да се приеме, че изявленията на управителя не следва да се кредитират като истинни, доколкото те в действителност са противоречиви, то от останалите събрани доказателства се установява, че [фирма] не е извършвало търговска дейност. Събрани са сведения, противно на изложеното в жалбата, и от физически лица, които са били наети по трудови договори в процесното дружество, включително и от самата жалбоподателката. Последната сама е декларирала, че не е работила, че не е успяла да се запознае с работата, че не общувала с други служители, а единствено със счетоводителя, че не ѝ е бил представен и продуктът, по който е следвало да работи. Не е спорно, че дружеството е имало разходи за заплати, но това не е достатъчно основание да се приеме, че жалбоподателката реално е работила, доколкото няма пречка последната да е получавала парични суми, без да е полагала труд.

В тази връзка следва да се обсъди твърдението, че административният орган неправилно бил изместил спора около извършването на търговска дейност от осигурителя. Именно извършването на търговска дейност от страна на осигурителя има пряко значение за това дали работникът реално е престиран труд. Напълно логично и обосновано административният орган е приел, че след като дружеството не извършва търговска дейност, то последното няма нужда от наемането на персонал. Още повече, че то не разполага с помещения, в които да осъществи търговската си дейност нито пък реализира каквито и да е било приходи, а единствено генерира задължения към ДОО, ДЗПО, ЗО и Д.. Видно от документите, съставени в хода проверката, извършени са множество процесуални действия, включително и насрещни проверки на лица, сред които и жалбоподателката. В този смисъл административният орган е постановил своите актове при събиране на всички доказателства и данни, които имат значение за случая, поради което неоснователни се явяват твърденията, че административният орган бил постановил необоснован акт.

В настоящата хипотеза в процесното разпореждане № 214-00-10659-7 от 26.03.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица органът се е позовал на разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, е направен обоснован извод, че за процесния период жалбоподателката не е отговаряла на условията за получаване на парично обезщетение по чл. 54а от КСО. Следва да се има предвид, че при заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход длъжностното лице, осъществяващо

ръководството по осигуряването за безработица, като административен орган действа при условията на обвързана компетентност и е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства, във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за жалбоподателката за периода от 21.09.2018 г. до 05.11.2018 г. вкл., които са релевантни относно правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, длъжностното лице е преразгледало по чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО наличието на основанията за отпускане на ПОБ, като правилно е приело, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на ПОБ, с оглед на което с разпореждане № 214-00-10659-8 от 13.04.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО правилно е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО.

За пълнота съдът намира за необходимо да обсъди изтъкнатото в жалбата и писмената защита, че жалбоподателката е представила документи, които установявали по безспорен начин действително трудово правоотношение, и не можело представеният трудов договор да бъде ценен като недействителен или фиктивен по изявление само на едната страна или по констатация на административния орган, разрешаващ отпускането на обезщетение за безработица. Вярно е, че има специален ред, уреден в КТ, по който се установява действителността, респ. недействителността на трудов договор, но това възражение е несъотносимо към настоящия спор, доколкото в случая нито в процесните разпореждания, нито в процесното решение, нито в писмените доказателства има изявление, че сключеният между жалбоподателката и дружеството осигурител трудов договор е недействителен. Напротив, твърди се, че дружеството осигурител не е извършвало търговска дейност, а жалбоподателката – трудова дейност, без да се обсъжда въпросът за действителността на трудовия договор.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са законосъобразни, тъй като са издадени от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и с неговата цел. С оглед на това жалбата следва да бъде отхвърлена

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл. 24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100 /сто/ лева.

Водим от горното, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Д. И., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 срещу Решение № 1040-21-577/09.06.2021 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена жалба с вх. № 1012-21-694/10.05.2021 г., подадена от жалбоподателката, в частта ѝ срещу Разпореждане № 214-00-10659-7 от 26.03.2021 г. и Разпореждане № 214-00-10659-8 от 13.04.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Я. Д. И., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 да заплати на Териториално поделение на НОИ – С. – град сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

Препис от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: